

МИРОСЛАВ АЛЕКСИЋ

БДЕЊЕ ПИНГВИНА

О СОЛЕ МИО 1993.

Овако је то било:
 на повратку из Гаудиног Хана
 са свечаности
 посвећених принцу песништва,
 тек што смо напустили
 Александровачку жупу
 и њене рујне винограде,
 у аутобусу пуном
 од вина уморних песника,
 у тренутку када завлада тишина
 и сви се нешто загледају
 у још неозеленеле брежуљке,
 који брзо промичу,
 врло свечано,
 са иктусом који наглашава наклон,
 устаје Стеван Тонтић.
 Избегао тих дана
 из ратног Сарајева,
 (а већ на путу за Берлин)
 главе и браде нежно нагнуте према
 грлићу нераспечаћене бутељке
 (поклон Винарије Миљковић)
 коју стеже у загрљају,
 почиње с њом заносан плес
 између седишта,
 крај нас слабих плесача

и лењих кавалџера.
Онај који је био на ти
са свим коначностима,
загледан у црну мати недељу,
у сабласне поноре,
у ледена дна света,
као дечак на гимназијском плесу
играо је у чистој радости живота
која увек побеђује ратове,
смрт и бесмисао.

ДОН КИХОТОВА ПЕСМА

Заслепи ме одсјај сунца
са бријачевог тањира,
па копљем поцепам небо
уз грактање врана.
Стићи ће ме косац са кукуљицом
пре него што ускладим ход
свог витешког кљусета
са Санчовим обичним магаретом.
Тај мали дебељушкасти простак
некако зна
да музе умеју да псују.
Она једина, због које копним,
за коју необавештени
кажу да је обична праља,
када се сретнемо,
изгледа збуњено
као да ме не разуме.
Њој сам посветио своје речи
своје маснице и ожилџке,
прашину у очима,
дивове које сам измаштао,
свој последњи дах пред онима
који од мене крију погледе
као да сам луд.
А знам,
неће Дулсинеја умети да пева
као што сам рушан певао о њој.

ДОЛАЗИ ЗИМА

Одлазе последњи гости.
Из куће излази радосни жагор.
Сивозелене сенке
падају по полицама и по књигама.
Човек држи главу у шакама.
Време се обрушава као лавина.
Будућност је неизвесна
у плавичастој измаглици.
Последњи је тренутак
да завири у оставу –
да ли још има залиха
старих добрих прича,
сећања и фотографија.
На томе би се, мисли тако,
могао огрејати још овај пут.
Телевизије јављају –
„...долази поларна зима,
укључен је црвени аларм,
сви треба да остану
у својим кућама заувек,
једни без других,
мирно и без вишка осећања...”

СОВА

Кроз мрак гледа доле и удаљ,
над нама и над собом бди,
један миш јој је у лишћу циљ.
Сва је од ума и замишљена
и никад не пада у сан.
Смешни су јој докони тумачи
и вечан у њој симбола сјај –
ум, смрт, хлад, хад... Бездно
неба над њом је кров.
Свет се стално у ходу мења
и буде мрак па буде дан.
А жива неба се преточи у сребро
Месеца, када њен хук постане ноћи зов.

БДЕЊЕ ПИНГВИНА

Јаја чувају на ногама,
да не би додиривала ледено тло,
ушушкавају их у паперје,
да не би измрзла.

Збијају се једни уз друге,
да не би промрзли
под ледним небом,
на ветрометини Антарктика.
Ноћима и данима у тишини
бди безбројна војска
царских пингвина.

И померају се само
да би оне с рубова,
које студен шиба јаче,
пустили у средину да се згреју
и да замеци у њиховим јајима
не би осетили недостатак
љубави ближњих.

Каква би то победа човечности била
када би људи
с таквим достојанством,
у тихом сабрању,
под отвореним небесима,
дочекали крај времена.